

Sz.P.
Mikołaj Dorożała
Podsekretarz Stanu, Główny Konserwator Przyrody
Ministerstwo Klimatu i Środowiska
ul. Wawelska 52/54
00-922 Warszawa

**Opinia do projektu ustawy z dnia 22 maja 2025 r. o zmianie ustawy o lasach
oraz ustawy – Prawo ochrony środowiska**

Szanowny Panie,

Na wstępie dziękujemy za umożliwienie przedstawienia stanowiska szerszemu gronu interesariuszy, w tym organizacjom zrzeszającym małe i średnie przedsiębiorstwa tartaczne, które stanowią trzon krajowego przemysłu drzewnego. Jest to pozytywna zmiana w kontekście sytuacji przy opiniowaniu pierwszej wersji projektu, przesłanego do wąskiego grona organizacji branży drzewnej, skupiających największe koncerny.

Nasze generalne uwagi, co do kontekstu i założeń ustawy, przedstawiamy poniżej.

Ustawa jako mechanizm transferu środków finansowych z Lasów Państwowych pod bieżące potrzeby polityczne resortu

Projekt ustawy ma w istocie na celu wyciągnięcie możliwie największych środków z Lasów Państwowych i przetransferowanie ich na działania zgodne z bieżącą polityką Ministerstwa Klimatu i Środowiska. Proponowany mechanizm kwartalnych wpłat w wysokości 2% przychodów ze sprzedaży drewna do NFOŚiGW – bez zabezpieczeń systemowych co do efektywności wydatkowania środków – stanowi niebezpieczny precedens. Tworzy to trwały system redystrybucji, w którym sektor leśny zostaje potraktowany jako zaplecze budżetowe dla celów definiowanych wyłącznie przez administrację centralną.

W efekcie takiego podejścia, koszty te zostaną przerzucone na odbiorców drewna, co oznacza podwyżki dla polskich firm tartacznych i przetwórczych. Osłabieniu ulegnie krajowy przemysł oparty na zasobach odnawialnych, który już dziś zmaga się z rosnącymi kosztami działalności, związanych m. in. z ograniczoną podażą surowca.

Jednostronne cele finansowania – marginalizacja drewna jako materiału ekologicznego

Polska Izba Gospodarcza Przemysłu Drzewnego

Projekt zakłada finansowanie jedynie wybranych działań wskazanych w art. 400a ust. 1 pkt 19, 19a, 27–30, 32, 36, 38 i 39 ustawy Prawo ochrony środowiska. Należą do nich:

- działania związane z parkami narodowymi,
- ochrona bioróżnorodności,
- edukacja ekologiczna,
- prowadzenie inwentaryzacji i monitoringu przyrodniczego.

Pomija się natomiast całkowicie wsparcie promocji drewna jako surowca odnawialnego, niskoemisyjnego i strategicznego dla zielonej transformacji. Takie podejście jest sprzeczne z unijnymi i krajowymi strategiami klimatycznymi, które promują rozwój budownictwa drewnianego i gospodarki o obiegu zamkniętym. Nie można dłużej traktować pozyskiwania i przerobu drewna wyłącznie jako problemu do ograniczenia – musi być ono promowane jako rozwiązanie.

Dublowanie źródeł finansowania i koszty administracyjne

Wskazane cele są już obecnie wspierane przez m. in. budżet państwa, programy operacyjne, czy systemowe działania NFOŚiGW z własnych środków.

Tworzenie odrębnego strumienia finansowania z przychodów Lasów Państwowych prowadzi do rozmycia odpowiedzialności, dublowania wydatków i zwiększenia biurokracji.

Jednocześnie projektodawca zakłada przeznaczenie części środków na koszty obsługi nowych mechanizmów, które mają być pokrywane z planowanych wpłat Lasów Państwowych. To oznacza, że część środków dedykowanych działaniom merytorycznym zostanie wykorzystana na biurokrację. Uważamy, że powołanie specjalnej „komórki ekologicznej” obsługującej fundusz powinno być w całości finansowane z ogólnego budżetu NFOŚiGW, który dysponuje odpowiednim potencjałem organizacyjnym i administracyjnym. W roku 2023 NFOŚiGW przy budżecie 21 miliardów złotych, zatrudniał ponad 740 pracowników, co kosztowało 168 milionów złotych.

Podsumowując proponowane zapisy, projekt ustawy:

- pogłębia trudności firm tartacznych i przetwórczych poprzez podwyżki cen drewna,
- pomija kluczowy komponent klimatyczny, jakim jest drewno jako ekologiczny surowiec,
- dubluje istniejące mechanizmy wsparcia przyrodniczego,
- wprowadza nieuzasadnione obciążenie administracyjne.

Polska Izba Gospodarcza Przemysłu Drzewnego

Środowisko naturalne jest dobrem ogólnym, dlatego jego ochrona i rozwój powinny być finansowane ze środków centralnych – w ramach wspólnej odpowiedzialności całego społeczeństwa – a nie poprzez selektywne obciążanie jednego sektora gospodarki. Wprowadzenie mechanizmu, który de facto stanowi dodatkową formę „opodatkowania” drewna, doprowadzi do spadku konkurencyjności krajowego przemysłu drzewnego. W konsekwencji należy się spodziewać znacznie większych strat w dochodach budżetowych państwa niż planowane wpływy uzyskane z Lasów Państwowych.

Na zakończenie pragniemy ponownie podziękować za zaproszenie do udziału w niniejszych konsultacjach i możliwość przedstawienia stanowiska przez Polską Izbę Gospodarczą Przemysłu Drzewnego. Jednocześnie wskazujemy, że w Polsce działają również inne organizacje reprezentujące branżę drzewną – o długoletnim dorobku i aktywności w zakresie obrony interesów sektora. Ich nieuwzględnienie w procesie konsultacji społecznych oznacza ograniczenie pluralizmu głosów i może prowadzić do niepełnego obrazu stanowisk środowiska. Dla rzetelności i transparentności procesu legislacyjnego kluczowe jest, aby głos całej branży był wysłuchany i brany pod uwagę, a nie tylko wybrane jego części.

Z wyrazami szacunku,

Piotr Poziomski

Prezydent Polskiej Izby Gospodarczej Przemysłu Drzewnego